

Микола Скригонюк,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри правосуддя
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

УДК 340.12

Плебсологічна філософсько-правова оцінка конституційної та інших видів юридичної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність

У плебсологічному філософсько-правовому вимірі феномен відповідальності явище полісемічне, тобто багатозначне, що, відповідно, охоплює моральний, політичний та юридичний види покладених на особу та взятих на себе обов'язків відповідальності за вчинене у певній сфері суспільних відносин. В сучасних же умовах державотворення в Україні, актуальність плебсологічного філософсько-правового виміру імперативу юридичної – конституційної та інших видів правової відповідальності (цивільно-правової, екологічно-правової, господарсько-правової, дисциплінарної, адміністративно-правової, кримінально-правової) української держави перед людиною за свою діяльність, що передбачений ст. 3 Основного Закону України, – закономірно зумовлена об'єктивними потребами суспільного розвитку.

Особливого значення питання конституційної та інших видів юридичної відповідальності держави перед людиною за свою діяльність набуло після оприлюднення у 50 – на початку 60-х рр. XVIII ст. представником французького просвітництва Ж.-Ж. Руссо праці «Про суспільний договір, або Принципи політичного права», яку нині науковці іменують теорією суспільного договору. Хоча на конституційному рівні тематика декларування принципу відповідальності держави перед людиною за свою діяльність, щоправда, у форматі обов'язків, вперше була проголошена в 1848 р. у Конституції Франції. У даний же час значущість плебсологічної філософсько-правової оцінки інституту конституційної та інших видів юридичної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність можливо мотиву-

вати трьома основними чинниками. По-перше, складним історичним процесом державотворення народів Європи, що має своїм кінцевим результатом високий рівень їх цивілізаційного розвитку. По-друге, конструктивним державотворчим європейсько-інтеграційним кроком у процесі національного державотворення, зокрема вступом України до Ради Європи, а отже, – прийняттям нею конкретних міжнародно-правових зобов'язань з питань захисту прав та свобод людини. По-третє, підвищенням у постреволюційній період, після мирної лютневої революції 2014 року, в Україні рівня правосвідомості українського народу щодо питань повноцінної реалізації природно-правової та соціально-правової динаміки його самоорганізації, у тому числі й правосвідомості, а особливо це стосується української нації (народу) у сфері юридичного предикату відносин держави з людиною.

Водночас, питанню конституційної та інших видів юридичної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність у тій чи іншій мірі присвятили свої наукові праці Г. В. Задорожня [1], А. В. Зимовець [2], В. І. Кафарський [3], Д. С. Комарницький [4], [5], М. М. Мінаєв [6], А. Ю. Олійник [7], Н. М. Оніщенко [8], Н. С. Семенюта [9], І. В. Скірський [10], Б. А. Футей [12], А. Червяцова [13], С. В. Яремчук [14] та ін. Втім, при усій наявній палітрі наукових розробок, що присвячені тематиці конституційної та інших видів юридичної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність, сутність означеної проблеми до сьогодні, на жаль, залишається недостатньо розробленою, а особливо у плебсологічному філософсько-правовому її осмисленні. Та все ж, у контексті теми дослідження, у плебсологічному світосприйнятті, держава – це особливий вид організації населення, що забезпечується завдяки його єдності як суспільства через алгоритми території, мови, культури, національної

психології, правосвідомості, політики, суверенітету, спеціального апарату управління і примусу; а отже соціально-правова система, яка здатна надавати своїм велінням загальнообов'язкового характеру. Особливість же української держави полягає в успадкованих населенням від радянської тоталітарної системи типових, негативних соціально-психологічних ознак, зокрема суцільної корупції, вибіркового правосуддя, нерозуміння службовою особою істинної мети її перебування при владі. Закономірно, що феномен конституційної та інших видів юридичної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність в першу чергу ґрунтується на нормах Конституції України. Йдеться про нормативні ознаки Конституції, що становлять систему конституційних принципів (ст. 3, 55), а також ті норми прямої дії, які наділені імперативною властивістю соціально-регулюючого характеру (ст. 56, 62).

З означеного вище можливо констатувати, що в сучасних умовах державотворення в Україні підходи до тектонічного, конструктивного плебсологічного філософсько-правового осмислення парадигми руйнування, збереження, оновлення та будівництва прогресивного соціального (тобто конституційно-правового) порядку відносин держави з людиною, що охоплює різні види взаємної юридичної відповідальності держави і людини, – ніщо інше як вимога часу. Адаже очевидно, що після перемоги мирної лютневої революції 2014 року в Україні у сфері раціональної субстанційної сили українського народу, його когнітивного ресурсу, значно оживився рівень природно-правового волелюбного духу української нації, зазнали суттєвого покращення показники, що відображають стан національної правосвідомості. Яскравим підтвердженням означеного соціально-психологічного явища можуть послугувати: 1) непоодинокі факти «народної люстрації» в Україні; 2) саморганізація

та активна діяльність волонтерського руху у зв'язку з військовими діями на сході; 3) хвиля добровільного поповнення лав Збройних сил України, а також створення добровільних батальйонів та ін. Щоправда, нинішні процеси «народної люстрації» водночас зумовлені як соціально-психологічною силою національно-визвольної енергії народу, так й достатньо тривалим часом бездіяльності державної влади щодо очищення її лав від корупціонерів та інших супротивників української державності. І це закономірно, адже тільки через 23 роки після проголошення 24 серпня 1991 р. незалежності України, схваленої 1 грудня 1991 р. всенародним голосуванням з метою захисту та утвердження демократичних цінностей, верховенства права та прав людини, був прийнятий Закон України «Про очищення влади», що набув чинності 16 жовтня 2014 р.

У контексті висловленого, можливо попередньо висунути наукову версію, що саме через національно-патріотичні, державотворчі дії українського народу проявляється приречення Боже у питаннях конституційної, а також іншої різновидової юридичної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність. Більше того, відповідно до розроблених плебсологічних філософсько-правових принципів, а також рекомендованих міжнародно-правових засад та чинних національно-правових актів, механізм юридичної відповідальності української держави і людини повинен бути взаємним, симетричним. Адже, як підтверджують новітні процеси державотворення в Україні, відповідальність держави перед людиною безпосередньо стосується утвердження й забезпечення її прав і свобод. Хоча з іншого боку, взаємна відповідальність держави і людини на нинішньому етапі державотворення є епохальною передумовою формування в Україні повноцінного громадянського суспільства. Та все ж таки, початково варто зазначити, що реалізація питання

конституційної, а отже, закономірно різновидової юридичної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність, бере свої правові витoki з ратифікації Україною у 1997 р. Конвенції про захист прав і основних свобод людини, та відповідно з визнанням юрисдикції Європейського суду з прав людини. І це при тому, що Україна як держава з власної ініціативи впроваджувала ідею відповідальності перед людиною за свою діяльність. Йдеться про прийняття в 1991 р. Закону України «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні», а згодом у 1995 р. Закону України «Про порядок відшкодування шкоди громадянину, завданної незаконними діями органів дізнання досудового слідства, прокуратури і суду».

Процесуально-правове забезпечення функціонування принципу конституційної відповідальності держави перед людиною за свою діяльність, а фактично цивільно-правової, екологічно-правової, господарсько-правової, дисциплінарної, адміністративно-правової, кримінально-правової відповідальності здійснюється в Україні завдяки наявності національного механізму захисту прав і свобод людини. До названого механізму (в широкому його розумінні) можливо віднести систему: 1) судових органів; 2) правоохоронних органів; 3) омбудсмена; 4) нотаріальних та інших органів державної влади. Втім, головне місце в процесуально-правовому забезпеченні функціонування принципу конституційної відповідальності держави перед людиною за свою діяльність в Україні посідає все ж судова система.

Наразі принцип конституційної відповідальності держави перед людиною за свою діяльність набуває юридичної сили у випадку, якщо держава в особі компетентних представників органів її влади, допустила явні порушення, заподіявши негативні наслідки для людини. З цих причин держава на конституційному рівні, зокрема, у диспозиції ст. 3

Конституції застерігає представників влади про недопущення ними під час виконання службових обов'язків дій, які б так чи інакше порушували права і свободи людини і водночас попереджує їх, що саме вона відповідає перед людиною за свою діяльність.

Конституційна ж відповідальність української держави перед людиною за свою діяльність – це окремий вид юридичної відповідальності, і як правильно вважає І. В. Скірський, є однією з головних гарантій прав та свобод людини, що закріплені у чинному законодавстві. Адже держава встановлює механізм власної публічно-правової відповідальності, бере на себе обов'язок забезпечувати можливість її реалізації, а також зробити доступною її для громадян. Цим і досягається послаблення тиску держави на суспільство та водночас підвищується можливість його контролю за діями держави, за рішеннями її органів та посадових осіб [10].

Варто водночас визнати, що за своєю дефініційною сутністю конституційний обов'язок відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність має достатньо широкі завдання. По-перше, конституційний обов'язок відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність породжується порушенням відповідними суб'єктами владних повноважень норм Конституції України. По-друге, порушення норм конституційного права спричиняє водночас з конституційною юридичну відповідальність, що передбачена нормами певних галузей права (цивільного, екологічного, господарського, трудового, адміністративного, кримінального). Зокрема, конституційно передбачена відповідальність держави перед людиною за свою діяльність конкретизується у відповідальності уповноважених представників органів законодавчої, виконавчої та судової влади, які здійснюють свої, визначені Конституцією України та законами України, повноваження, допустили явні порушення прав і свобод люди-

ни. Конституційна ж відповідальність законодавчої влади української держави перед людиною за свою діяльність в Україні можлива теоретично, а отже ймовірна у сфері правореалізаційної діяльності.

Для категорії конституційно-правової відповідальності закономірно властиві дві юридичні ознаки, згідно яких відповідальність є: 1) наслідком правопорушень та 2) пов'язана з виконанням визначених у нормах права санкцій. Окрім того, як особливий вид юридичної відповідальності конституційно-правова відповідальність наділена алгоритмом спеціальних завдань, зокрема щодо здійснення правової охорони Основного Закону України. І це при тому, що за певних умов категорія «конституційно-правова відповідальність» має певне співвідношення з інститутом політичної відповідальності, що стосується суб'єктів, які наділені повноваженнями політичної влади в Україні.

У суто категоріальному форматі субстрат конституційної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність являє собою передбачений нормами Конституції України вид юридичної та другої соціальної (політичної, морально-психологічної та ін.) відповідальності, що є наявним в алгоритмі предикату відповідних відносин і відображається завдяки наявності: 1) спеціальних суб'єктів; 2) особливого правового механізму здійснення; 3) доведеного факту події правопорушення та вини особи за його вчинення; 4) передбачених нормами права санкцій; 5) примусової форми реалізації санкцій. Все ж, у традиційному форматі національної правосвідомості найбільш типовими видами юридичної відповідальності держави перед людиною за свою діяльність вважається відповідальність, що вбудована в залежності від ознак галузей права – цивільного, екологічного, господарського, трудового, адміністративного, кримінального, норми якого врегульовують відповідні

суспільні відносини. Втім, у плебсологічному філософсько-правовому вимірі конституційний обов'язок відповідальності держави перед людиною за свою діяльність втілюється у найрізноманітніших видах. Зокрема, вибір конкретних ознак поділу конституційної відповідальності держави перед людиною за свою діяльність на види у плебсологічному філософсько-правовому аспекті залежить від цілої низки зовнішніх і внутрішніх чинників. Сфера зовнішніх чинників, що мають певний вплив на проблему класифікації конституційної відповідальності держави перед людиною за свою діяльність, безпосередньо стосується тих природно-соціальних навколишніх факторів, що перебувають за межами правового предикату відносин держави з людиною. Водночас, залежність вибору ознак класифікації конституційної відповідальності держави перед людиною за свою діяльність особливо зумовлюється внутрішніми причинами (чинниками) правового предикату відносин держави і людини. Йдеться, у першу чергу, про ті плебсологічні філософсько-правові ознаки, що є характерними, типовими для діяльності правової держави у сфері юридичного предикату її відносин з людиною. Вдалим прикладом вибору плебсологічних філософсько-правових ознак класифікації конституційної відповідальності держави перед людиною за свою діяльність у даному випадку можуть слугувати чинники, що відображають: 1) правове становище службової особи органу державної влади; 2) рівень (ступінь) наявності у сфері її правосвідомості морально-психологічних, національно-патріотичних, національно-державотворчих устремлінь та ін. Зокрема, перед людиною, потерпілою від злочину, відповідає прокурор, який, здійснюючи свої повноваження, підтримує державне обвинувачення в суді. В іншому випадку, виконуючи свої функціональні обов'язки, прокурор як представник держави, який призначений процесуальним керів-

ником для здійснення повноважень у кримінальному провадженні, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань, відповідає перед людиною, яка подала заяву або повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення.

Законодавець передбачив у ст. 3 Конституції України, що зміст і спрямованість діяльності держави визначають права і свободи людини та їх гарантії, утвердження та забезпечення яких є головним її обов'язком. Представлені ж законодавцем в Основному Законі України зобов'язальні завдання спрямовані на те, що держава повинна виконувати певні обов'язки, зокрема, відповідати перед людиною за свою діяльність. Водночас є очевидним, що зазначений конституційний аспект відповідальності держави перед людиною поки що не увійшов до сфери офіційного тлумачення в рішеннях Конституційного Суду України. У зв'язку з цим у плебсологічному філософсько-правовому розумінні є доцільним припустити, що правореалізаційна діяльність у процесі державотворення в Україні ніяк не була спрямована на захист прав та свобод людини і громадянина, а в першу чергу від держави. Підтвердженням сутності даної наукової версії слугують також дані про невиконання в Україні рішень Європейського суду з прав людини. Зокрема, відомо, що тільки в 2011 р. Європейським судом з прав людини було розглянуто 52 188 справ щодо України. На жаль, на сьогоднішній день в Україні виконані лише 7 % зазначених судових рішень.

Одночасно у плебсологічному філософсько-правовому баченні слід підкреслити, що декларована у Конституції України апріорна екзистенція відповідальності держави перед людиною за свою діяльність нормативно сконструйована недостатньо вдало. Про це, зокрема, усталено засвідчує факт подальшої регламентації у Конституції України питання відповідальності держави перед людиною за свою діяльність. Так, у ч. 2

ст. 62 Основного Закону України законодавець зазначає, що, у разі скасування вироку суду як неправосудного, держава відшкодовує людині матеріальну і моральну шкоду, завдану їй безпідставним засудженням. Втім, конституційне визнання відповідальності держави перед людиною за безпідставне, тобто незаконне її засудження, ніяк не підтверджує факту забезпечення дотримання в Україні прав і свобод людини. Більше того, окрім відповідальності держави перед людиною за незаконне притягнення її до кримінальної відповідальності, поза увагою на конституційному рівні не залишаються питання відповідальності держави у сфері екологічно-правових, цивільно-правових, господарсько-правових адміністративно-правових відносин, а також відповідальності за порушення трудового законодавства та ін. Так, у ст. 56 Конституції України законодавець передбачив, що кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень. Практика суспільного розвитку дійсно підтверджує, що матеріальна і моральна шкода нерідко заподіюються державою людині і за межами незаконних кримінальних процесуальних відносин.

Конституційно-правовий предикат відносин держави з людиною, з одного боку, наповнений консонансом нормативно передбаченої відповідальності держави перед людиною за свою незаконну діяльність. З іншого – поряд з відповідальністю держава на конституційному рівні покликана виконувати функції: забезпечення (ст.ст. 10, 11, 17, 42, 45, 49, 53, 54, 59), гарантування (ст.ст. 10, 14, 22, 25, 30-33, 34, 43, 46, 50, 57), сприяння (ст.ст. 10, 11, 54), захисту (ст. 42), створення умов (ст. 43), старання (ст. 49), надання охорони

(ст. 51), заохочування (ст. 52), обмеження (ст. 39), заборони (ст. 17), відшкодування (ст. 62), що направлені на гарантування дотримання прав і свобод людини. Співвідношення названих функцій держави з її відповідальністю перед людиною за свою діяльність як специфічне соціально-правове явище наділене взаємним логічно-зумовленим зв'язком. Це означає, що перераховані конституційні функції держави у форматі різних правових та філософсько-правових величин мають тісну взаємну залежність з категорією відповідальності. Постає зрозумілим також, що конституційні функції держави, зокрема: забезпечення, гарантування, сприяння, захисту, створення умов, старання, надання охорони, заохочення, обмеження, заборони, відшкодування – покликані створити належні умови для захисту прав та свобод людини, а також направлені на забезпечення дотримання законності та демократії в Україні. Відповідальність держави перед людиною за свою діяльність достатньо консонансно-імпозантний правовий субстрат, чинність юридичної субстанційної сили якого багато в чому залежить від зовнішніх (політичних, ідеологічних, суспільних та інших) чинників. Зокрема, у період перебування на посту Президента України Віктора Януковича, коли ним як посадовою особою державна влада в Україні була узурпована, конституційний принцип відповідальності держави перед людиною за свою діяльність фактично не функціонував. Не функціонує він в Україні в окремих підрозділах правоохоронних органів і нині. Наприклад, 3 жовтня 2014 р. під час проведення телепрограми «Шустер Live» заступник голови Дніпропетровської обласної державної адміністрації С.М. Олійник повідомив, що прокурор Дніпропетровської області Р. Р. Федик за грошово проплату приблизно в розмірі до 1 млн. грн. приховує матеріали перевірок про незаконні багатомільйонні фінансові операції [11]. Це означає,

що окремі службові особи органів досудового розслідування, зокрема, слідчих підрозділів органів внутрішніх справ; органів безпеки; органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства; органів державного бюро розслідування, а також прокурори, здійснюючи свої процесуальні повноваження, – допускають грубі порушення конституційних прав і свобод громадян. У контексті зазначеного, з метою визначення рівня ставлення суспільства до конституційної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність, у серпні 2014 р. в м. Києві нами опитано 3 200 осіб. З них – 200 осіб у категоричній формі відмовились від спілкування. В результаті з 3000 осіб, тобто із 100 % опитаних 75 % заявили, що їм невідомий факт конституційного врегулювання проблеми обов'язку відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність. Відповідно, 20 % опитаних здогадуються, що така відповідальність має бути визнана чинним національним законодавством, і лише 5 % достеменно відомо про конституційне врегулювання питань обов'язку відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність.

Таким чином, у плебсологічному філософсько-правовому світосприйнятті в модерних умовах державотворення в Україні правовий предикат конституційно декларованих відносин держави і людини має базуватися на засадах дотримання природно-правового та соціально-правового балансу: справедливості, розумності, верховенства права, рівності перед законом і судом, поваги до людської гідності, забезпечення права на свободу та особистої недоторканості, законності. Раціональна ж субстанційна сила домінанти конституційної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність

сформована як з системи перерахованих конституційних принципів, що базуються на алгоритмі ст. 3 Основного Закону України, так й з конституційних соціально регулюючих норм, які мають юридичну силу прямої дії та передбачені ст. 56, 62 Основного Закону України. Водночас феномен конституційної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність, хоча і вважається окремим видом юридичної відповідальності, втім все ж, наділений у більшій мірі ознаками загальних та спеціальних конституційно-правових засад, що мають своїм основним завданням сприяти соціально-правовому утвердженню законності у правовому предикаті відносин держави і людини. У свою чергу, конституційна відповідальність держави за свою діяльність завжди здійснюється у сфері конкретних правовідносин, зокрема, цивільно-правових, екологічно-правових, господарсько-правових, трудових, адміністративно-правових, кримінальних процесуально-правових.

Конституційна відповідальність української держави перед людиною за свою діяльність, як і людини перед державою, а тим більше в алгоритмі парадигми феноменальності – має бути взаємною, тобто належно співвідноситися з концептуальними, основними та спеціальними принципами плебсології. Названий вид обопільної відповідальності стосується утвердження та забезпечення прав і свобод людини, а отже, є передумовою витворення на сучасному етапі державотворення в Україні громадянського суспільства як початкової форми світового класичного громадянського суспільства. Водночас в Україні має тенденційно нарощуватися євроінтеграційна динаміка процесу подальшого утвердження й закріплення правового механізму конституційної відповідальності держави перед людиною за свою діяльність.

Список використаних джерел

1. *Задорожня Г. В.* Дотримання принципу рівності всіх перед законом у контексті юридичної відповідальності громадянина і держави в Україні / Г. В. Задорожня // *Юридичний вісник. Повітряне і космічне право* – 2008. – № 2. – С. 43-45.
2. *Зимовець А. В.* До питання про особливості конституційно-правового закріплення принципу взаємної відповідальності держави і людини / А. В. Зимовець // *Форум права*. – 2008. – № 1. – С. 157-163.
3. *Кафарський В. І.* Політична і конституційно-правова відповідальність суб'єктів державно-політичних відносин / В. І. Кафарський // *Держава і право: [зб. наук. пр.]. Юридичні і політичні науки / Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України*. – К., 2010. – Вип. 48. – С. 124-130.
4. *Комарницький Д. С.* Удосконалення інституту юридичної відповідальності держави перед особою як дієва гарантія забезпечення прав і свобод людини / Д. С. Комарницький // *Часопис Київського університету права*. – 2009. – № 3. – С. 60-64.
5. *Комарницький Д. С.* Юридична відповідальність держави перед особою як основа побудови соціальної та правової держави в Україні / Д. С. Комарницький // *Держава і право: [зб. наук. пр.]. Юридичні і політичні науки / Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України*. – К., 2007. – Вип. 37. – С. 104-109.
6. *Мінаєв М. М.* Підстави та умови відповідальності держави за шкоду, завдану внаслідок постановлення судом незаконного рішення в цивільній справі / М. М. Мінаєв // *Держава та регіони: [наук.-вироб. журн.] / Гуманітарний університет «Запорізький інститут державного та муніципального управління»*. – Запоріжжя, 2007. – С. 46-49. – (Право. № 4).
7. *Олійник А. Ю.* Конституційно-правовий механізм забезпечення основних свобод людини і громадянина в Україні: [монографія] / А. Ю. Олійник. – К.: Алерта, КНТ, Центр навчальної літератури, 2008. – 472 с.
8. *Онщенко Н. М.* До питання про розвиток доктрини прав людини в Україні (роки незалежності) / Н. М. Онщенко // *Право України*. – 2013. – № 9. – С. 176-193.
9. *Семенюта Н. С.* Інститут відповідальності держави перед особою як гарантія забезпечення конституційних прав та свобод людини і громадянина / Н. С. Семенюта // *Влада. Людина. Закон*. – 2010. – № 4. – С. 51-60.
10. *Скірський І. В.* Інститут юридичної відповідальності держави перед особою / І. В. Скірський / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: vuzlib.com/content/view/115/54.
11. *Телепрограма «Шустер Live»*. 1 канал. 10.00. 3 жовтня 2014 р.
12. *Футей Б. А.* Відповідальність держави за дотримання та виконання Конституції / Б. А. Футей // *Бюлетень Міністерства юстиції України: офіційне видання / Міністерство юстиції України*. – К., 2009. – № 11 (97). – С. 11-13.
13. *Червяцова А.* Конституційно-правова відповідальність держави й фізичних осіб / А. Червяцова // *Вісник прокуратури: загальнодержавне фахове юридичне видання / Генеральна прокуратура України; Нац. юр. ак. України ім. Ярослава Мудрого; КНУТШ*. – К., 2007. – № 1. – С. 80-86.
14. *Яремчук С. В.* Деякі підходи до формування юридичної відповідальності держави перед особою / С. В. Яремчук // *Митна справа*. – 2014. – № 2. – С. 8-14.

Скригонюк М. І. Плебсологічна філософсько-правова оцінка конституційної та інших видів юридичної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність

У пропонованій науковій праці досліджується тематика плебсологічного філософсько-правового виміру конституційної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність. Автор теоретично обґрунтував національну конституційно-правову модель відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність та підтвердив її отриманими результатами під час проведення соціологічного дослідження. Водночас, плебсологічне філософсько-правове осмислення предикату конституційної відповідальності української держави перед людиною за свою діяльність пізнається в алгоритмі європейських інтеграційних цінностей.

Ключові слова: плебсологічна філософсько-правова оцінка, конституційна відповідальність, українська держава, права і свободи людини.

Скригонюк Н. И. Плебсологическое философско-правовая оценка конституционной и других видов юридической ответственности украинского государства перед человеком за свою деятельность

В предложенной научной работе исследуется тематика плебсологического философско-правового измерения конституционной ответственности украинского государства перед человеком за свою деятельность. Автор теоретически обосновал национальную конституционно-правовую модель ответственности украинского государства перед человеком за свою деятельность и подтвердил ее полученными результатами во время проведения социологического исследования. Одновременно, плебсологическое философско-правовое осмысление предиката конституционной ответственности украинского государства перед человеком за свою деятельность познается в алгоритме европейских интеграционных ценностей.

Ключовые слова: плебсологическая философско-правовая оценка, конституционная ответственность, украинское государство, права и свободы человека.

Skrygonjuk M. Plebsological philosopho-legal opinion of constitutional liability of Ukraine to citizens for its activity is investigated

In the offered scientific work a subject-matter of the plebsological philosopho-legal scope of constitutional liability of Ukraine to citizens for its activity is investigated. The author theoretically proved national constitutional and legal model of liability of Ukraine for its activity and confirmed it with the received results during social investigations. At the same time the plebsological philosopho-legal understanding the predicate of the constitutional liability of Ukraine to citizens for its activity is recognizing in the scheme of European integrative values.

Key words: plebsological philosopho-legal evaluation, constitutional liability of Ukraine, personal rights and freedoms of citizens.